

Ari Behn

Tigris a kertben

Kovács katáng Ferenc
fordítása

Esteledett, borospohárral a kezében ült a kertben. Morgást hallott. A háta mögül jött. A bokrokból, alig egy méterre. Felugrott. Csakis egy kutya lehet, legfeljebb egy róka. Többször látott már rókát Londonban. Esténként bukkant fel, megette, amit a szemetesben vagy a parkban talált. Hogy a nagy forgalmú Londonban hol tartózkodhatott napközben, arról fogalma sem volt. Egyik este a kukájuk mögött is látott rókát, de az ajtónyitásra eltűnt a ház előtt parkoló autók között.

A morgás sokkal vadabb volt, mint a kutyaé általában. Agresszív, mint egy nagymacskáé. A róka hangja leginkább gyerek-síráshoz hasonlít.

A kerti asztalon hagyta a borospoharát, és bement a házba. A gyerekek fent aludtak az emeleten. Talán felébredtek. Felment, hogy körülnézzen a hálószobájukban. Csend volt és nyugalom. Úgy aludt a három kislány, mintha mi sem történt volna. Visszament a földszintre. Először történt meg, hogy kulcsra zárta a verandaajtót. A konyhában égve hagyta a villanyt, felment a hálóba, és lefeküdt.

Az éjszaka közepén nagy zajra ébredt. Ezúttal nem morgást hallott, hanem szabályos ordítást. Kiugrott az ágyból, magához vette az üveges szekrényben tárolt afrikai kardot. Leosont a konyhába. Az üvöltés a kert felől jött. Leoltotta a villanyt, habozott kicsit, aztán felhúzta az ablakrolót.

Egy tigris volt a kertben. Letette maga mellé a kardot. Ilyen nagy vadállatot még nem látott. Hangja elviselhetetlen volt. A

tigris szemezett vele. Ordítása kétségtelenül neki szólt. Teljesen védtelennek érezte magát, a tigris könnyedén betörhette volna a verandaajtót, de nem történt semmi.

Az állat vicsorgott, de nem túl fenyegetően. Mintha csak a figyelmét akarná magára vonni. A férfi leengedte a rolót, visszament a hálósobába, bebújt a paplan alá, és fejére húzta a párnát, de továbbra is hallotta a kertből a zajt. Felkelt, kiment a fürdőszobába, s fülébe tette az úszáshoz használt szilikondugót. Ez segített, minden zaj elhalt körülötte, s hamarosan elaludt.

Reggel magától ébredt, kivette a fülugót, a fürdőszobában megborotválkozott, fogat mosott, és lezuhanyozott. A tigris nem nyughatott. Megint hallotta az ordítást, de most sokkal barátságosabbnak hangzott. Ahogy cimborák üdvözlik egymást, amikor összefutnak a meccsen. – Helló, öregem, hogy vagy?

A vicsorgás egyre kevésbé hatott félelmetesnek, egészen elviselhetővé vált, meg lehetett szokni.

– Egy tigris ordít a kertünkben – újságotla telefonon a feleségének, aki egy New York-i konferencián tartózkodott. Alaposan meggondolta, mielőtt felhívta. De egész délelőtt hallotta az ordítást, s ez meggyőzte arról, hogy értesítse a feleségét. Muszáj volt. A tigris semmi jelét nem mutatta, hogy feladná.

– Hallod? – kérdezte a mobilt a kert felé fordítva. Az állat most jobban kieresztette a hangját. Mintha imponálni akarna.

– Kedvesem, próbálj megnyugodni – csitította a felesége, s elnevette magát. – Holnap találkozunk.

Két nap, két éjjel ólalkodott és morgott a tigris a házuk körül. A dada csak mosolygott, amikor a férfi figyelmeztette, hogy ne menjen a kertbe. Reggel elvitte a három kislányt az iskolába, délután visszahozta őket. Nem hallott ordítást a kert felől.

Később újra hallatszott. Megpróbált nem gondolni rá, de mintha már nyugtatta is volna a fülsértő zaj. Vigasztalta a gyerekeit, hogy amíg a verandaajtó biztonságosan zárt, addig nem veszélyes a tigris.

Este megérkezett a felesége. A tigris eltűnt, egy hang sem hallatszott a kertből.

– Az imént még itt volt – bizonygatta a férfi. – Nem hallottál valamit?

– Te, tigris! – szólt a felesége, és megcsókolta.

– Nem hülyéskedem, tigris van a kertben.

– Micsoda felfordulás! – nézett körül a felesége. – Legalább a mosogatógépből kipakolhattál volna.

Amint megjött valahonnan, első dolga volt, hogy felmérte a lakás állapotát.

– A tigris az oka – mentegetőzött a férfi.

– Képtelen vagy rendet tartani. Nem szeretsz eléggé.

– Ezt nem értem.

– Jellemző, hogy nem érted. A szerelem a praktikus dolgokban rejlik. Nekem úgy mutathatnád ki a szerelmedet, hogy ki- és bepakolsz a mosogatógépbe.

– Ezt nem gondolhatod komolyan.

Megfagyott körülöttük a levegő. Egyre gyakrabban. A férfi nem tudta kezelni a helyzetet. A tigrissel kapcsolatban sem.

– Vissza akarok költözni Norvégiába – szólt a felesége. – Tartahatlan ez az állapot. Egymás agyára megyünk. Hiányoznak a barátnőim. Haza akarok menni.

– Valóban? Szomorú, hogy így látod a helyzetet. Én nem akarok hazamenni.

– Nem? Te nem értesz semmit!

Úgy tűnt, megint hallja a tigrisordítást, megfordult, de üres volt a kert.

– Itt maradok. Ingázni fogok London és Oslo között. Hétvégeken találkozom veled és a gyerekekkel.

– Hülyeségeket beszélsz – mondta a felesége, és felment az emeletre.

A férfi a konyhában maradt. Egy idő után kinézett a kertbe. Az állat megint ott ólálkodott, mintha mi sem történt volna, s

amikor a felesége közölte, hogy lefektette a gyerekeket, és maga is aludni megy, a tigris egyenesen a férfi szemébe nézett, és ordítani kezdett.

ARI BEHN

(1972–2019)

norvég író, közéleti szereplő. Az Oslói Egyetemen szerzett mesterfokozatot vallástörténetből. 2002-ben vette feleségül Märtha Louise norvég hercegnőt. 2016-ban elváltak, de három kislányukat közösen nevelték. Első kötete 1999-ben látott napvilágot (*Rohadt szomorú*, Nagyvilág, 2007). Eddig három regénye jelent meg. Drámáját 2011-ben mutatta be egy norvég színház.

Ari Behn utolsó előtti kötetében (*Tiger i hagen*, Kolon Forlag Oslo, 2015) tizenegy elbeszélés szól az erőszakról, az életről, a halálról, a haditudósítókról, a menekültekről, Breivik áldozatairól, a magányról s a szerelemről. A fesszesre húzott, precíz és poétikus szövegek belső kalandra hívják az olvasót. Nem kell azonosulni velük, de érdemes elmerülni bennük. (Kovács katáng Ferenc)